

biček, dajale so se namesto domačim podložnikom tujcem v najem in uživanje. Takó je oddala graščina brez ozira na domačine planino »Pri jezeru« (blizu bohinjskega jezera) ki je pripadala z górenjo polovico rádovaljški graščini, s spodnjo pa bleški, brez ozira na domačine tolminskim pastirjem. Ko so ti svojo živino prignali in postavili planino, poslal je Hartmann pl. Kreyg svoje hlapce, ki so jih baje zategadelj, ker so se krivično polastili spodnje polovice, izgnali in čedadske pastirje ustavili, ker so obljubili plačevati večjo desetino. Po Kreygovih hlapcih ustavljeni Lahi so vzeli potem rádovaljškim kmetom Bohinjsko planino, za katero so že delj časa plačevali desetino in še nekaj glav živine, rekoč: »Kreygov upravník nam je ukazal to.«¹⁾

Iz tega vidimo, da so graščáci iz dobičkaželjnosti in proti obstoječemu fevdnemu redu dajali tujcem prednost in pri tem še motili domačine v posesti; sevéda je moralo takšno postopanje vznemirjati kmete.

(Konec prihodnjč.)

Moška solza.

Kje so, bratje, srca vaša?
Mari ni vam ljudskih béd:
Drúg z drugóvi se raduje,
Srečen drzno zasmehuje
Sólz na tujem lici sléd!

Méni tudi cvél bohótno
Dol je nekđaj, log in gaj;
Mnogo sem takrát zagrešil:
Sólze kakor vi sem smešil —
Greha se kesam sedaj.

Ni mladost sodnica umna,
Zrela starost je — modrost.
Na življenja trdem poti
Mnoga nas bolest zaloti,
Redko dohití radost . . .

In bolesti krčeviti
Duška ne bi dal trpin?
Sólza, ki na lice kane,
Léči srcu skrite rane,
Naj je tudi — zlá spomin.

Toda redko sólza skáli
Móžu pravemu oči:
Potlej tebe svét spoštuje,
A mehkuža zasmehuje,
Naj v solzàh se raztopí!

Stébor.

¹⁾ IV., 116, 128. in 129.